

Jane néni

írta Jóba Katalin

Susan nem tudta mit tegyen. Tegnap olyan egyszerűnek tűnt az egész, mikor Sarah-val erről beszélgetett és ő azt tanácsolta, hogy álljon oda az apukája elé és őszintén mondja el, hogy mi bántja. De neki könnyű, Sarah az apukájával „rokonlelkek”, mindig mindent meg tudott beszélni vele, mindent megírt neki, és ő mindig megértette őt.

De hogy mondja el a saját apukájának, hogy nem szeretne elmenni Jane néni-hez, aki az apja nővére volt. Az öreg hölgy nagyon zsémbes, rigolyás 68 éves asszony volt, akihez rendszeresen jártak látogatni minden hónap első szombatján. De bármilyen ritkák is voltak ezek a havonként egyszeri látogatások, Susan nehezen viselte a néni zsörtölődéseit. Elég neki, hogy otthon Anya és Apa nevel, nem kell másnak is mindig fegyelmeznie, rászólnia, ráadásul úgy tud nézni Jane néni, hogy az ember lánya még a háta közepén is érzi – akár két szobával arrébb is. A néni a kislány számára öreg volt, ráncos, mogorva, ritkán mosolygott és még a felszolgáló lányt is leszidta a múltkor előttük, hogy nem elég meleg a teavíz. És őneki ebből elege van, nem megy többet oda – vagy legalábbis az ebben a hónapban tartózkodna a látogatásról. Sarah-val úgyis van mit megbeszélni, hiszen a múltkor úgy nézett Tom a 3. padból rá hátra, hogy... szóval muszáj erről még beszélgetniük, meg különben is.

Így hát Susan vett egy mély lélegzetet és bátran, kihúzva magát elindult le a nappaliba, ahol apja ilyenkor az újságot olvassa mindig. De mikor odaért az ajtóhoz visszaváltozott azzá a kislánnyá, aki a szerinte szigorú apukájával akar egy komoly dolgot megbeszélni.

- Apa – szólt.

- Igen, kicsim – válaszolt apja, fel sem pillantva az újság betűi közül.

- Ööö, hol van anya? – mégsem lehet azonnal a tárgyra térni, gondolta Susan, bár már érezte, hogy nem lesz bátorsága megkérni az apját, hogy ne mehessen a nénihez.

- Atment Mrs. Lynde-hez egy új foltos takaró mintájáért. Miért? – nézett ki a lap mögül – Én nem tudok segíteni?

- Ááá, nem, csak kérdeztem. Ráér. – Válaszolt, majd saját gyávaságán bosszankodva megfordult, és szó nélkül indult vissza az emeleti szobájába.

- Kicsim – Susan úgy pördült meg apja felé, mint amennyire az a lelkiismeret furdalásától telhetett, azaz nagyon gyorsan – jó, hogy lejöttél, amúgy is beszélni szerettem volna veled. Tudom, hogy nem nagyon szeretsz Jane nénihez járni velünk, számodra ő csak egy mogorva öregasszony – ne szólj bele, ne tagadd, látom rajtad – szólt, mikor látta, hogy Susan levegőt vesz, hogy mondja, hogy dehogy tartja ő annak a nénit – szóval anyáddal úgy gondoltuk, hogy ha nem szeretnél jönni velünk hozzá szombaton, akkor nem muszáj. Csak akkor azt kell megígérned, hogy amíg érted nem megyünk Sarah-éknál leszek, és nem egyedül.

- Igen, apa, megígérem.

- Szóval jól sejtettem. Tudom, hogy neked ő csak egy testileg-lelkileg csontos néni, de tudnod kell, hogy ő egyébként nagyon egyedül van. Rajtunk kívül nincs senkije. Jó, ott vannak a barátnői, akivel néha-néha összejár, de a család az igazi biztos és boldog dolog az ember életében. És azért viselkedik velünk így, mert így érzi hogy él, és, hogy szükség van rá, és a tanácsaira.

- Igen apa. De azért inkább Sarah-hoz mennék most, jó?

- Megértelek kislányom, beszélek majd Miss Kinggel akkor, hogy ott leszel szombaton. – és visszamélyedt hírek felé, Susan pedig boldogan trappolt fel az emeletre.

Mégis, mikor felért a szobájába nem érezte azt a megkönnyebbülést, amit várt.

Szombat reggel két fehérkötényes kislány üldögélt Hetty King tornácán almát majszolva és az élet azon nagy dolgairól cseverészve, amik ebben korban foglalkoztatják az ember lányát. Mégis, hiába volt lédúsán édes az alma, hiába ült mellette az egyik legjobb barátnője, hiába sütött ragyogóan a napsugár, és még finom almás pite illatok is kúsztak melléjük a konyha felől, Susan nem érezte jól magát. Apja szavai jártak a fejében és sokat gondolkodott Jane nénin azóta a nappaliban esett beszélgetés óta. Ha tehetné, most már másként választana, mert rájött, hogy a

barátnőjével bármikor beszélgethet, de ezt az idős, magányos rokon nénit ritkán látogathatja meg. De erről nem mert beszélni Sarah-nak, félt, hogy megbántja.

Egyszer csak kocsizörgés ütötte meg a fülüket: Mr. Harrison tartott épp a város felé.

- Sarah – fordult hirtelen elhatározással Susan a barátnője felé – ne haragudj, nagyon jó veled, meg itt nálatok, de megkérlek mondd meg Hetty néninek, hogy ő se haragudjon, de muszáj anyuék után mennem, majd később elmondom miért, jó? Megkérem Mr. Harrisont, hogy vigyen el magával.

Sarah értetlenül nézett rá: - Ööö, jó, ha ezt akarod, de Hetty néninek te szólj, jó?

- Köszönöm – szólt Susan, majd felállt, eldobta a csutkát, leporolta a ruháját és csak úgy lobogtak utána fehér szalagos copfjai, ahogy beszaladt a házba elkéredzkedni Hetty nénitől, aki tanárnénis mindentudó félmosollyal engedte el.

És este a legkedvesebb emléke a napról nem anyja meglepett nevetése, sem apja későbbi dicsérő szavai voltak, hanem Jane néni szeme, ami boldogan ragyogott fel, mikor belépett a szalonba hozzá. És valahogy innentől kezdve nem is volt olyan zsémbes.